

言え
たよ
なほ
らら
も
に

Než se
stihnu
rozloučit
Tošikazu
Kawaguči

Čtvrtý díl oblíbené
série o kavárnách,
které umožňují
cestovat časem

≡ KNIHA ZLIN

Než se stihnu rozloučit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Tošikazu Kawaguči

Než se stihnu rozloučit – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

さよならも

言えないうちに

Než se
stihnu
rozloučit
**Tošikazu
Kawaguči**

V překladu Ivony Barešové

☰ KNIHA ZLIN

OBSAH

Předmluva | 9

Příběh první

Manžel, který neřekl důležitou věc | 13

Příběh druhý

Žena, která se nerozloučila se svým milovaným psem | 45

Příběh třetí

Žena, která nemohla odpovědět na žádost o ruku | 72

Příběh čtvrtý

Dcera, která se odvrátila od svého otce | 111

PŘEDMLUVA

V kavárně v jedné nejmenované čtvrti mají místo, o němž koluje podivná novodobá legenda. Když na ně usednete, můžete se vrátit v čase do doby, kterou si zvolíte.

Musíte však přijmout několik nepříjemných, opravdu nepříjemných pravidel:

1. Při návratu do minulosti se můžete setkat pouze s lidmi, kteří už kavárnu někdy navštívili.
2. Ať uděláte při návratu do minulosti cokoli, přítomnost se tím nezmění.
3. Na místě, z něhož se můžete vrátit do minulosti, vždy sedí žena v bílých šatech. Abyste se na její místo mohli posadit, musíte vyčkat, až žena odejde.
4. Během pobytu v minulosti se z místa nesmíte vzdálit.
5. Váš čas v minulosti začíná nalitím kávy a vyprší, jakmile káva vystydne.

A tím výčet nepříjemných pravidel zdaleka nekončí.

Přesto přicházejí do kavárny stále další lidé, kteří se o této legendě doslechli.

Kavárna se jmenuje Funiculi Funicula.

Toto vyprávění je o čtyřech dojemných zázracích, které se v této podivné kavárně udály.

Příběh první

Manžel, který neřekl důležitou věc.

Příběh druhý

Žena, která se nerozloučila se svým milovaným psem.

Příběh třetí

Žena, která nemohla odpovědět na žádost o ruku.

Příběh čtvrtý

Dcera, která se odvrátila od svého otce.

Kdybyste se mohli vrátit do minulosti, s kým byste se chtěli setkat vy?

*Děj této knihy navazuje na první díl s názvem *Než vystydne káva* a odehrává se v následujícím roce.

PŘÍBĚH PRVNÍ

Manžel, který neřekl důležitou věc

„Ať se člověk snaží sebevíc, skutečnost se nezmění!“

Mondži Kadokura zavrtěl hlavou. Z jeho prošedivělých vlasů se na podlahu třepotavě snesly okvětní lístky sakury. Seděl v kavárně spoře osvětlené stínícími lampami, které dodávaly interiéru sépiový nádech, a upřeně hleděl na svoje poznámky v zápisníku.

„Co přesně tím myslíte?“

„Jak bych vám to jen vysvětlil...“

Na jeho otázku se snažil odpovédět Nagare Tokita, majitel kavárny. Nagare měl úzké oči a měřil přes dva metry. Chodil vždy oblečený v kuchařském rondonu.

„Tak třeba tahle pokladna. Patří mezi nejdéle používané pokladny v Japonsku a prý je dost cenná. Kromě toho váží sama o sobě čtyřicet kilo, aby ji nebylo snadné ukrást. Představme si, že tuhle pokladnu jednoho dne někdo odnese,“ pokračoval Nagare a zpoza barového pultu na pokladnu poklepal. „Normálně bych si řekl, že když je možné se vrátit do minulosti, mohl bych pokladnu někam schovat a ohlídat, aby se do kavárny nikdo nedostal a nemohl ji ukrást.“

„Ano, přesně jak říkáte,“ souhlasně odvětil Kadokura.

„Jenže to právě možné není. I kdybych se snažil sebevíc, abych krádeži zabránil, zloděj by se do kavárny stejně dostal a schovanou pokladnu odnesl.“

„Pane jo, to je fakt zajímavé. Má to nějaký vědecký základ? Rád bych znal příčinné souvislosti. Jedná se o nějaký druh motýlího efektu?“

Kadokura pohlédl na Nagareho s rozzářenýma očima.

„Motýlího efektu?“ zakroutil hlavou Nagare.

„Tuto teorii představil v roce 1972 meteorolog Edward Lorenz ve své přednášce na setkání Americké asociace pro pokrok ve vědě. Něco podobného říká i jedno japonské přísloví: Když vítr fouká, bednářům se daří. Zkrátka že každá událost může mít nečekaný účinek.“

„No ovšem.“

„Ale není to, že se realita nezmění, spíše určitá korekce než účinek? V tom případě by se o motýlí efekt nejednalo. Je to čím dál zajímavější,“ zamumlal spokojeně Kadokura a něco si poznamenal do zápisníku.

„My taky vlastně víme jen to, že je to prostě takové pravidlo, že ano?“ vybídl Nagare Kazu Tokitu, aby mu dala za pravdu.

Ta, aniž by zvedla hlavu, přisvědčila. Kazu byla Nagareho sestřenice a v kavárně pracovala jako servírka. Měla na sobě bílou košili, černou vestu a kolem pasu uvázanou someliérskou zástěru. S nepřítomným výrazem leštila sklenice. Měla pěkný obličej se světlou pletí a mandlovýma očima, ale neměla žádné zvláštní rysy. Byl to obličej, na který když se podíváte a pak zavřete oči, nedokážete si ho vybavit.

Kadokura si teprve až teď, když sledoval Nagareho pohled, uvědomil, že je v místnosti ještě někdo další. Kazu působila nenápadným dojmem, jako by tam vůbec nebyla.

„Takže, pane profesore Kadokuro, s kým jste se sem přišel setkat?“

„Ten profesor není třeba, paní Kijokawo. Už totiž nevyučuju,“ namítl Kadokura.

Při slovech Fumiko Kijokawy, která jim vstoupila do hovoru, se poškrábal na hlavě a plaše se pousmál.

Fumiko se už dříve v této kavárně vrátila do minulosti, aby se znovu setkala se svým bývalým přítelem. Teď se tu pravidelně, téměř každý den, zastavila po práci. Seděla u barového pultu poblíž pokladny.

„Vy se znáte, že?“

„Pan profesor vyučoval archeologii na vysoké škole, na které jsem studovala. Kromě toho, že se věnuje archeologii, také cestuje všude možné po světě. Proto byly jeho hodiny tematicky rozmanité a přínosné,“ odpověděla Fumiko na Nagareho otázku.

„To říkáte jen vy. Vždycky jste byla výborná studentka, s nejlepším prospěchem.“

„Ale ne, to ne... jen nemám ráda neúspěch,“ namítla Fumiko a skromně mávla rukou, ačkoli se během studia na střední škole sama naučila šest cizích jazyků a univerzitu absolvovala s nejlepším prospěchem. I poté, co opustil svou profesi učitele, utkvěla Kadokurovi v paměti jako talentovaná žena, ne pouze jako někdo, kdo je nerad neúspěšný.

„Takže, pane profesore?“

„A... Mluvíme o mně, že? Vlastně...“

Kadokura odtrhl pohled od Fumiko, která seděla vedle něj u barového pultu, a upřel zrak na svoje sepnuté ruce. „Chtěl bych ještě jednou... ještě jednou mluvit se svou ženou,“ zamumlal tiše.

„S vaší paní? Chcete říct, že...“ Fumiko zaraženě pohlédla na Kadokuru.

I když to nevyslovila, Kadokura pochopil, že se ptá, jestli jeho žena zemřela.

„Ne, to ne, žije.“

Fumiko se viditelně ulevilo, když uslyšela jeho odpověď. Kadokura se však i nadále tvářil zasmušile. Fumiko a Nagare vy cítili, že se něco stalo, ale mlčeli a čekali, co dalšího jim řekne.